

LASERDISKEN

Prinsensgade 38, 9000 Aalborg - Telefon 98 13 22 22 - Telefax 98 11 49 59 - e-mail: mail@laserdisken.dk

Aalborg 12.02.99

Østre Landsret
Att: 18. afdeling
Bredgade 59
1260 København K

Sag nr. B-0945-98: Bemærkninger til retsmødet:

Jeg beklager meget, at en samlet domsforhandling ikke tilstrækkeligt sikkert kan sikre, at mine EU-retlige rettigheder bliver overholdt. Jeg beklager særligt, hvis det bliver nødvendigt med 90 retsdage til domsforhandlingen. Men jeg kan ikke (med samtykke) bidrage til, at sagen bliver afgjort på et ukorrekt grundlag. Det blev den i byretten, og derfor har jeg anket. Ankesagen mister sit indhold, hvis jeg går med til, at landsretten afgør sagen på samme grundlag.

For byretten gennemgik jeg EU-retten baseret på Europa-Kommissionens brev til Danmark (bilag 9) incl. EF-domstolens praksis. For byretten havde jeg under vidneansvar forklaret, at ambi ikke påvirkede priskalkulationerne, og både jeg og min revisor forklarede årsagen. For byretten havde indstævnte afgivet en proceserklæring.

Intet er ændret, der overbeviser mig om, at det er udelukket, at landsretten vil afgøre sagen på samme måde som byretten, når grundlaget er det samme.

Jeg har særligt anket over det enkelte element, byretten afgjorde sagen på: nemlig *antagelsen* om, at et kendskab til ambi medfører overvæltning. Det er det ene element, jeg ønsker undersøgt, og det er en sag for EF-domstolen.

Der er to løsningsmuligheder i sagen:

1) Sagen forelægges for EF-domstolen, da det ikke kan udelukkes, at en generel antagelse, der gør tilbagebetaling illusorisk, er i strid med EF-traktaten. I henhold til traktaten SKAL sagen forelægges for EF-domstolen.

2) Jeg BEVISER for landsretten, at jeg ikke har overvæltet ambi. Dermed undgår landsretten at *antage* noget. Den omvendte bevisbyrde, der er grundlaget for den løsning, udgør imidlertid også et EU-retligt problem, EF-domstolen bør bedømme.

Ang. forelæggelse for EF-domstolen:

Sagsbehandlingen ved landsretten har som nævnt ikke frembragt noget nyt. Det er stadig generelle antagelser og formodninger og intet andet, der skiller mig fra min ret.

Det tjener intet reelt formål at behandle sagen ved landsretten på samme måde som ved byretten, da det er overvejende sandsynligt, at landsretten vil bedømme sagen på samme grundlag og på samme måde. Men det kan ikke udelukkes, at EF-domstolen vil bedømme sagen anderledes jfr. den retspraksis, EF-domstolen har fastlagt. Derfor er det afgørende for mig og mine rettigheder samt en nødvendighed for at sikre en ensartet anvendelse af EF-traktaten, at EF-Domstolen sætter grænsen for de nationale myndigheders retsanvendelse (jfr. EF-dommer Claus Gulmann, bilag 10).

LASERDISKEN

Ang. den nødvendige bevisførelse for et fuldstændigt BEVIS:

Jeg er naturligvis bekendt med indstævntes erklæring:

"For så vidt angår den afgivne proceserklæring bekræftes det på ny, at der ikke ved gennemgang af appellantens fakturaer for perioden 1987 til 1991 kan konstateres nominelle prisstigninger vedrørende de af appellantens solgte produkter." (ankesvarskrift, side 2, jfr. processkrift af 13. november 1997 forud for domsforhandling ved byretten).

Indstævnte har imidlertid også fremsat det modsatte synspunkt:

"For så vidt angår appellantens salg af videofilm på bånd i 1988 i henhold til det i 1987 trykte katalogs priser, har appellantens varesortiment været så omskifteligt, at der ikke kan siges noget sikkert om udviklingen af appellantens priser" (påstandsdokument for byret og for landsret)

og tilføjet, at det alene er for en "*mindre identificerbar mængde*" kan lægges til grund, at ambi ikke er overvæltet.

Det er et FAKTUM, at jeg ikke har overvæltet ambi på priserne. Men jeg er den eneste, der *ved* det. Indstævnte vælger ikke at tro mig begrundet i regeringens ønske om at begrænse tilbagebetalingen af ambi, og byretten valgte at se bort fra min forklaring til fordel for en generel antagelse.

Jeg får kun ambi tilbage, hvis sagen afgøres efter, om jeg kan løfte bevisbyrden for, at faktum er som beskrevet ovenfor. Min eneste mulighed for at undgå en antagelse, der strider mod de af mig beskrevne faktiske forhold er dermed, at jeg løfter den bevisbyrde, retten pålægger mig. Jeg er nødt til at *udelukke*, at retten inddrager økonomisk teori, der fører til antagelser baseret på *andres formodede* handlinger. Jeg vil sikre, at retten bedømmer situationen i den konkrete sag. Det kan i sagens natur kun ske ved, at jeg fremlægger og gennemgår samtlige relevante bilag vedrørende de indkøb og varesalg, som er sket i min forretning i den pågældende periode.

Jeg beklager meget, at den omfattende bevisførelse er nødvendig, men jeg er uden skyld. Årsagen er alene, at indstævnte fastholder, at de fremlagte indkøbsbilag og salgsfaktura udgør en "*mindre identificerbar mængde*", som ikke er repræsentative.

Medmindre EF-domstolen får mulighed for at afvise den omvendte bevisbyrde som rettens udgangspunkt, må jeg konkludere, at bevisbyrden hviler på mig, og efter mit bedste skøn vil den nødvendige bevisførelse tage mindst 90 retsdage.

For at sikre en korrekt afgørelse - uden en ukorrekt *antagelse* - er jeg nødt til at bevise, at der var samme forhold mellem indkøbspris og salgspris for den TOTALE vare-mængde i årene 1987, 1988, 1989, 1990, og at salgsprisen i 1991 blev sat ned (og ikke op).

Jeg kan som alternativ foreslå, at retten tilkendegiver, at de fremlagte fakturaer anerkendes som repræsentative for perioden. Det giver mig sikkerhed for, at domstolen ikke *antager* noget, der strider mod fakta, som jeg kender dem.

Med Venlig Hilsen

Hans Kristian Pedersen